

פתרון התעלומות

שרירי-הבעץ — בעלה של מרת כהן התאבד בירייה לפני חמש עשרה שנה. בהתאם לצוואתו נש' רפה הגופה, והאפר הוכנס לקופסה והוצב על הארון, בחדר האורחים. **הזור המפתורי** — המשטרה לא עצרה את הזר, היות והוא היה תינוקה של האשה, שנולד במכוננית. **מלפון ברמי-הלילה** — אב' רהם לא יכול להרדם, מפני שירי' החדר הסמוך נחר בקול אדיר. אב' רהם התקשר עם פקיד-המלון, אשר טילפן לחדרו של הנחר. ברגע בו נפסקה הנחרה, הצליח אברהם להרדם. **עודת-המוות** — הבעל וה' אשה היו אדם וחווה. המאכל היה התפוח.

האם הרוצחת — נורית היתה חתולה גזעית ועוזי היה החול. החתולה למתה לעתים קרובות אחד או שניים מגוריה.

רצה במסעדה — עורך-הדין היה אשה. היא אהבה את הרופא והשתעשעה בתקווה שהוא ישא אותה לאשה. כאשר נודע לה ש' הרופא כבר נשוי, רצחה אותו.

נעורי-נצה — הבעל צנח ל' תוך תהוב בהרי-האלפים. גובתו נתגלתה רק כעבור ארבעים שנה, מתחת לשכבת הקרח הדוקה של קרחון גדול.

דם לארץ-השמש — הדבר אירע בעת מלחמת-האזרחים באר' צוניה-ברית. שני האמריקאים היו חייל צפוני וחייל דרומי.

על הזר הפסיון — החפץ ש' היה תלוי בפרוודור, היה גלימתו הרשמית של תליון בריטי. בעלה של האשה הצעירה נתלה שבועות מספר לפני כן, על אף היותו חף מפשע. עתה מצאה האשה הזדמ' גות לנוקם בתליון.

הסוד הנורא — ברגע בו ראתה חנה את בעלה של רבקה, הכירה בו את אחיה, שנעלם מן ה' בית בילדותו. כאשר נודע לרבקה שהיא נשואה לאחיה, לא יכלה ל' שאת את גודל החטא. על כן רצחה כאשר ניסתה יהודית את הנורות.

הנורות הכוזבות — הנורות היו נורות "פלוש" של צלמים, אשר אפשר להשתמש בהן רק פעם אחת. כאשר ניסתה יהודית את הנורות הוציאה אותן מכלל שימוש.

מוות בלהבות — הדבר אירע בלונדון, בעת מגיפת-הדבר הגדולה. גיסו ואחותו של המלח מתו במגיפה. הכלב והחתול נהרגו תוך מאבק נואש עם עכברושי-הדבר. המלח העלה את הבית באש, כדי למנוע את התפשטות המגיפה.

הכיסא הגורלי — יעקב היה מאלף-אריות בקרקס. בדרך כלל משתלטים המאלפים על האריות בעזרת כיסא. הוא לא מצא כיסא והאריות טרף אותו.

הקסם השחור — תיאורו של הכושי יוצר רושם שהדבר אירע בלילה. אין זה נכון: הדבר אירע לאור-היום.

חלום כזהות — שומרה-הלילה פוטר מפני שהוא מעל בתפקידו: היה עליו לשמור על הבנק, לא לחלום.

מלע-האסון — האיש היה אמודאי. כאשר קרע הסלע את בגד' האמודאים שלו, פרצו המים פנימה והמיתוהו.

התאבדות או רצה? זמיר התאבד מפני שאשתו הרעילה אותו ברעל הגורם למות איטי. **הלקוח המפתורי** — האיש היה מאהב של אשת-הספר. **שתי גופות ערומות** — זאב היה כלב, וצלילה היתה דגוזה. זאב הפך את האקוראיום שלה.

מי היה האיש הבערני. השופט טובילב. שתכר כרטיסי הגרלה בבתי המלון של גואטמאלה סיטי? מדוע קראו לו מכריו בשם גוראל? רק תודות למקרה מוצלח נודעו לסופר תולדותיו המופלאות של...

האדם המיוצולק

הבחנתי בו בראש וראשונה בגלל הצלקת. היא נתמשכה כחצי סהר סמוק ורחב מצדעו ועד סנטרו. קרוב לחדאי שהיא נגרמה על ידי פצע גדול. תהיתי אם האיש נפצע מרסיס של פגז, או ממכת-חרב הצלקת היתה תופעה בלתי-צפויה על גבי הפרצוף הבערני, ששפע טובילב. תחיי פניו היו קטנים ובלתי-בולטים, והבעתם היתה טבעית לחלוטין. פניו לא הלמו את גופו המוצק. הוא היה גבר שרירי, גבוה למעלה מן הממוצע. תמיד הייתי רואה אותו לבוש חליפה אפורה ומרופפת, חולצת-חאקי וסומבררו מעוך. הוא היה רחוק מלהיות נקי.

מדי יום ביומו, בשעת-הקוקטייל, היה האיש נכנס למלון פאלאס, אשר בגואטמלה-סיטי, משוטט ליד הבאר ומציע לאורחים לקנות כרטיסי-הגרלה. אם זאת היתה כל פרנסתו, קרוב לחדאי שהוא התקיים בדוחק. מעולם לא ראיתי מישהו קונה ממנו כרטיס, אם כי מדי פעם בפעם היה מישהו מזמין אותו לכוס-משקה.

הוא לא סרב להזמנות. הוא היה מפסיע בין השולחנות בהילוך מתגלגל, כאילו היה רגיל לעבור מרחקים גדולים ברגל, נעצר ליד כל שולחן וקורא את מספריה-הכרטיסים שלו. כאשר איש לא יהיה שם אליו לב, היה מעלה על פניו חיוך קל וממשיך בדרך. חושבני שבדרך-לקנות משקה.

ליד הבאר

ערב אחד עמדתי ליד הבאר, כש' אחת מרגלי נתונה על המעקה —

אנשי מלון פאלאס, אשר בגואטמלה סיטי, יודעים להכין מרטיני מצויין — כאשר ניגש אלי האיש המצולק, נמצאתי בחברת ידיד. נענעתי בראשי לשלילה זו הפעם העשרים, כאשר הושיט לי את כרטיסי ההגרלה. אולם ידידי חייך אלי בחביבות:

"מה שלומך גוראל? איך החיים?"

"לא כל כך רעים. העסקים היו יכולים להיות טובים יותר, אבל המצב היה יכול להיות גרוע מזה."

"מה תשתה, גוראל?"

"בראנדי."

הוא הריק את הכוסית והניחה על הבאר. אחר ברכך את ידידי בנידראש.

"רב-תודות. להתראות."

הוא פנה לנו עורף והציע את כרטיסיו לאחד העומדים בקרבת-מקום.

"מיהו ידידנו?" שאלתי, "הצלקת אשר על פרצופו היא איומה." "אין היא מוסיפה לו יופי, הלא כן? הוא גולה מניקארואגואה. הוא שודד ופושע, ואף על פי כן הוא בחור טוב. הוא היה גוראל בצבא המהפכנים, ואילו אלה התחמושת שלו, היה מפל את הממשלה ומשמש עכשיו כשר המלחמה, במקום למכור כרטיסי-הגרלה בגואטמלה."

"אנשי-הממשלה תפסו אותו יחד עם כל המטה שלו, והעמידו אותו למשפט צבאי. הרי אתה יודע כי משפטים מסוג זה מתנהלים בארצות אלו במהירות מפליאה. הם נידונו להיריות עם שחר. חושבני כי הוא חזה את גורלו מראש, כאשר נתפס. הוא וארבעת חבריו בילו את הלילה במשחק פוקר. הם השתמשו בגפרורים במקום כסף."

מזל-ביש

"הוא סיפר לי כי מעולם לא היה לו מזל כה רע בקלפים. כל אותו לילה לא הגיע לידי אפילו קלף טוב אחד. הוא הפסיד כתריסר קופסות גפרורים."

"עם שחר נפתחה דלת-התא והחיילים באו להוליכם למקום-ההמתה. הם הוצאו לחצר בית-הסוהר והועמדו ליד קיר. המישתם ניצבו בשורה, וכיתת-האש עמדה ממולם. היריות בוששו לבוא, וידידנו שאל את הקצין הממונה על הכיתה מדוע, לכל הירחות, הם מכריחים אותו לחכות. הקצין הסביר כי מפקד-כוחות-הממשלה רוצה להיות נוכח בשעת ההמתה, והכיתה מתכה לבואו."

"אם כן, אמר ידידנו, יש לי פנאי לעשן סיגריה נוספת. הברנש הזה מאחר תמיד."

"אולם אך הדליק הוא את הסיגריה, הגיע למקום הגוראל —

סאן איגנאציו — עם שלישי. לאחר הטכס הרשמי הרגיל פנה הגנרל אל הנידונים ושאל אם יש להם משאלות כלשהן, בטרם יוצאו להורג. ארבעה מבין החמישה הנידו בראשיהם לשלילה. אולם ידידנו פתח את פיו:

"כן, הייתי רוצה להיפרד מאשתך."

"ניחא, אמר הגנרל, 'היכן היא נמצאת?'"

"היא מחכה ליד שערי בית-הסוהר."

"אם כן, זה יגרמו רק לעיכוב של חמש דקות."

"פחות מחמש דקות, סיניור גנרל, אמר ידידנו."

"סלוק אותו הצידה!"

"שני חיילים אחזו במורד הנידון למתת, והוליכו אותו לעבר השער. הגנרל נתן אות לקצין הממונה על כיתת-האש. הקצין הגיף את זרועו. נשמע מטה-יריות וארבעת הגברים נפלו ארצה."

"הם נפלו באורח מזור, לא בתאחת, אלא בזה אחר זה. הם נפלו בתנועות מצחיקות — כמו בובות בתיאטרון. הקצין ניגש אליהם ושלח שני כדורים בראשו של אחד מהם, אשר לא נהרג במקום. ידידנו גמר לעשן והשליך את בול-הסיגריה ממנו והלאה."

"קול צעדים נשמע מכיוון-ה'

שער, ואשה הופיעה בחצר המרור צפת. היא נעצרה תחתיה, פשטה את זרועותיה ופרצה קדימה."

"קארמבה! אמר הגנרל."

"היא היתה לבושה שחורים."

שערה היה מכוסה בצעיף, ופניה היו חיוורים כסיד. היא נראתה צעירה מאד, ברייה תמירה, בעלת עיניים גדולות ותחיי פנים סימטריים. היא היתה חמודה ברוצה, כשפיה פתוח קמעה ופניה אופפים יגון. הופעתה סחטה קריאת תמהון אפילו מפיות החיילים האדישים."

"בו ברגע שלף המורד סכין מתוך חולצתו המרופפת — אלוהים הוא הירודע כיצד השיג אותה — ונעץ אותה בצווארה. הדם קלח מתוך החריד השטוע והאדים את חולצתו. הוא חיבק אותה בזרועותיו ושב ונשק לה."

"הכל התרחש במהירות כה גדולה, עד כי רבים מן הנוכחים לא הבינו את אשר אירע. אלה שהבינו פרצו בנעקות-אימים, זינקו אליו וניתקו אותו מעל הנערה. היא היתה צונחת ארצה, אילו מיהר שלישי של הגנרל לאחוז בה. היא היתה מחוסרת-הכרה. הם הניחו אותה על הקרקע וניצבו מסביב. המודד עשה את מלאכתו כאמונה, ולא היתה כל אפשרות לעצור את שטף-הדם. כעבור רגע קל כרע השליש על ברכיו ובדק אותה."

"היא מתה, לחש."

"המורד הצטלב."

"מדוע עשית זאת? שאל הגנרל."

"אהבתי אותה."

"אנחה חלפה בהמון הנאספים, והם שלחו מבטים מוזרים ברוצח. הגנרל התבונן בו בדממה."

אל הגבול

"היה זה מעשה אצילי, אמר הגנרל לבסוף, איני יכול להוציא את האיש להורג. סיניור, אני מציע לך את רגשי הערכתי — הרגשות אשר רוחש כל איש אמיץ לרעהו."

"רחש של התפעלות עבר בין הנאספים. השליש טפח על כתפו של המורד, ושני החיילים הוליכו אותו לעבר המכוננית שנתתה בקרבת מקום."

ידידי השתתק. גם אני שתקתי. עלי לציין כי ידידי הינו ילד' גואטמלה. הוא דיבר ספרדית שוטפת. תירגמתי את דבריו כמיטב יכולתי, אולם לא עשיתי כל ניסיון לשנות את סיגונו הצעירי: הוא מתאים בהחלט לצלילה.

"אבל מנין באה לו הצלקת?" שאלתי לבסוף.

"אוי, הוא קיבל אותה לאחר שהתפוצץ בקבוק בפניו. היה זה בקבוק בירה."

"מעולם לא חיבבתי בירה, אמרתי."